

Arrest

nr. 82 638 van 7 juni 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X, X, X, X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 20 februari 2012 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 12 januari 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ontvankelijk doch ongegrond verklaard wordt.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 mei 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 mei 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat E. STESENS verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat E. MATTERNE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 11 december 2008 dienden verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 12 januari 2012 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris de in punt 1.1 bedoelde aanvraag ontvankelijk doch ongegrond. Deze beslissing wordt betekend op 25 januari 2012 en vormt de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“(…) in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, heb ik de eer u mee te delen dat dit verzoek ontvankelijk doch ongegrond is.

Reden:

Het aangehaalde medisch probleem van [N.J.] kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 te bekomen. Uit het verslag van de arts-adviseur van 29.12.2011 (zie gesloten omslag) blijkt dat betrokkene lijdt aan een medische problematiek die, hoewel deze kan beschouwd worden als een medische problematiek die een reëel risico kan inhouden voor haar leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld wordt, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien deze behandeling beschikbaar is in het herkomstland, Rusland (Federatie van). Betrokkene kan reizen. De ondersteunende aanwezigheid van familieleden of derden (haar gezin) kan gezien de aard van de medische problematiek aanbevolen worden. Aangezien deze beslissing geldt voor het hele gezin, kunnen deze haar met hun aanwezigheid ondersteunen tijdens de reis naar en in het herkomstland. Dusdanig stelt zich de vraag naar de toegankelijkheid van de benodigde medische zorgen, zijnde de nodige medicatie en de noodzakelijk opvolging door een specialist, in het herkomstland van betrokkene, zijnde Rusland (Federatie van). Uit informatie beschikbaar in het administratief dossier blijkt het volgende: De staat garandeert alle Russische burgers het recht op gratis medische zorgen via het systeem van de verplichte ziekteverzekering. De bijdragen voor de verzekering worden betaald door de werkgever of, voor werklozen, gepensioneerden en kinderen, door de staat. Iedereen is dus verzekerd. De algemene regel is dat Russische burgers medicatie kopen op eigen kosten. Er zijn geen vaste prijzen voor medicijnen in de Russische Federatie, de prijzen variëren van regio tot regio. Maar de staat voorziet toch gratis medicijnen voor mensen die lijden aan welbepaalde aandoeningen, waaronder die waaraan betrokkene lijdt. Betrokkene legt geen enkel bewijs voor van een arbeidsgeneesheer dat zij arbeidsongeschikt zou zijn. We kunnen er dus vanuit gaan dat betrokkene zelf zou kunnen instaan voor de overige kosten die gepaard gaan met de noodzakelijke hulp. Gezien deze beslissing ook geldt voor de echtgenoot kan worden verondersteld dat hij ook een steentje bijdraagt in de financiële situatie van het gezin, bij terugkeer naar het land van herkomst. In het dossier bevindt zich namelijk geen enkele aanwijzing dat deze echtgenoot arbeidsongeschikt is en bovendien kan er van worden uitgegaan dat iemand met de leeftijd van 39 jaar nog toegang heeft tot de arbeidsmarkt in het land van herkomst. Overigens lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene in Rusland (Federatie van) — het land waar zij tenslotte ruim 33 jaar verbleef — geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben bij wie zij terecht zou kunnen voor (tijdelijke) opvang en hulp bij het bekomen van de nodige zorgen aldaar en! of voor (tijdelijke) financiële hulp.

die waaraan betrokkene lijdt.

Betrokkene legt geen enkel bewijs voor van een arbeidsgeneesheer dat zij arbeidsongeschikt zou zijn. We kunnen er dus vanuit gaan dat betrokkene zelf zou kunnen instaan voor de overige kosten die gepaard gaan met de noodzakelijke hulp. Gezien deze beslissing ook geldt voor de echtgenoot kan worden verondersteld dat hij ook een steentje bijdraagt in de financiële situatie van het gezin, bij terugkeer naar het land van herkomst. In het dossier bevindt zich namelijk geen enkele aanwijzing dat deze echtgenoot arbeidsongeschikt is en bovendien kan er van worden uitgegaan dat iemand met de leeftijd van 39 jaar nog toegang heeft tot de arbeidsmarkt in het land van herkomst. Overigens lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene in Rusland (Federatie van) — het land waar zij tenslotte ruim 33 jaar verbleef — geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben bij wie zij terecht zou kunnen voor (tijdelijke) opvang en hulp bij het bekomen van de nodige zorgen aldaar en! of voor (tijdelijke) financiële hulp.

Derhalve

1) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit,

of

2) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

*Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).
Gelieve eveneens bijgevoegde gesloten omslag aan betrokkene te willen overhandigen. (...)*

2. Over de ontvankelijkheid

De Raad stelt vast dat het beroep in eigen naam wordt ingediend door N. S. als derde verzoekende partij, door N. T. als vierde verzoekende partij, door N.V. als vijfde verzoekende partij en door N.Y. als zesde verzoekende partij. Uit de bestreden beslissing en het verzoekschrift blijkt dat zij respectievelijk geboren zijn op 16 juli 1997, 11 april 2000, 22 maart 2002 en 23 januari 2012. Er blijkt niet dat zij meerderjarig zijn naar Russisch recht. Er moet derhalve worden vastgesteld dat voormelde partijen als minderjarige infans niet over de vereiste hoedanigheid beschikken om zonder wettelijke vertegenwoordiging een annulatieberoep bij de Raad in te stellen. In zoverre het beroep ingesteld is door voormelde verzoekende partijen is het bijgevolg niet ontvankelijk (cf. RvS 15 februari 2006, nr. 155.037).

De Raad onderzoekt het beroep dan ook enkel voor zover het ingediend werd door eerste en tweede verzoekende partij.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Onder het kopje “Eerste middel” betogen verzoekers als volgt:

“Dat de bestreden beslissing vooreerst gebaseerd is op onjuiste feitelijke gegevens;

Dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in haar toezicht kan nagaan of de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen;

Dat de gemachtigde van de Staatssecretaris van Migratie en Asielbeleid volgende motivering verleent (stuk 1): (...)

Dat de ambtenaargeneesheer dienaangaande geen enkel waardeoordeel velt, noch onderwerpt zij deze medische verslagen aan een inhoudelijke commentaar en gaat er kennelijk vanuit dat de medische aandoeningen in hoofde van verzoekster wel aanwezig zijn, doch beperkt er zich ten onrechte toe te stellen dat een medische behandeling in Tsjetsjenië beschikbaar zou zijn en verzoekster in staat zou zijn terug te keren; Dat nochtans uit de voorgelegde medische verslagen blijkt dat de medische toestand van verzoekster van die aard is dat verzoekster heden onmogelijk kan reizen, nu de toestand van verzoekster tot op heden nog niet is gestabiliseerd; Dat bovendien uit deze medische verslagen tevens blijkt dat de druk en de stress van het regime in Tsjetsjenië uitlokkende factoren kunnen zijn van paniekaanvallen en de ondersteuning van familie/vrienden gewenst is; Dat de bron van de medische problematiek immers ligt in Tsjetsjenië, in zoverre dat terugkeer naar haar land van herkomst de ziekte van verzoekster dan ook enkel zou verergeren en derhalve haar gezondheid ernstig zou hypothekeren; Dat de ambtenaargeneesheer verder aangeeft dat er medisch-technisch geen bezwaar bestaat tegen terugkeer naar het land van herkomst, doch tevens opmerkt: “dat een verdere evaluatie van de toegankelijkheid van de zorgen eveneens aangewezen is om de continuïteit in de medische zorgen te garanderen, doch dit valt buiten de context van dit medisch advies.” Dat de ambtenaargeneesheer derhalve in haar conclusie eveneens ernstige twijfels uit over de daadwerkelijke toegankelijkheid en continuïteit van de medische zorgen in Tsjetsjenië! Dat bovendien in het verslag waarnaar verweerder verwijst, om te besluiten dat behandeling beschikbaar en toegankelijk zou zijn in Tsjetsjenië, eveneens als volgt wordt gesteld: “In the Russian Federation medical care is provided both by the State and by private medical institutions. The majority of current medical institutions are run by the state; however the private sector is developing rapidly. Nevertheless, the situation with the health care in Russia is quite difficult: it is insufficiently financed from the state budget — at the half of the amount required, according to the Minister of Health and Social Development. About 80% of state medical institutions are financed from the regional and/or municipal budgets which do not have enough financial resources for it and cannot secure a high-level medical care. Medical equipment is usually obsolete; basic medical institutions are understaffed, as only 60% of the required staff is employed. As a result, the quality of free charge medical services decreases; Dat verweerder dan ook het volledige rapport in ogenschouw dient te nemen, en niet enkel de passages welke haar standpunt ondersteunen!

Dat immers uit het vermelde verslag blijkt dat in theorie er gratis medische zorgen worden verleend, doch er in de praktijk onvoldoende fondsen beschikbaar zijn om gratis medische zorgen te verwezenlijken; Dat verzoekster dan ook wel degelijk zelf zal dienen in te staan voor de financiering van haar behandeling, welke zeer duur is, hetgeen zij als moeder van vier kinderen onmogelijk kan, wat er

onvermijdelijk toe leidt dat medische zorgen niet toegankelijk zijn voor verzoekster; Dat het immers geen betoog hoeft dat verzoekster en haar echtgenoot, niet beiden tewerkgesteld kunnen worden, bij gebreke aan opvang van de vier kinderen en derhalve over onvoldoende middelen ter financiering zullen beschikken; Dat terugkeer van verzoekster dan ook wel degelijk een risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit; Dat immers behandeling en opvolging in de praktijk niet beschikbaar is, hoewel de medische problematiek van verzoekster, zoals gesteld door de ambtenaargeneesheer adequate behandeling vereist; Dat de motivering in de bestreden beslissing dan ook indruist tegen de inhoud van de voorgelegde medische attesten en de conclusie van verweerder strijdig is met het advies van de behandelende arts en het rapport waarnaar verweerder verwijst, minstens is de conclusie van verweerder voorbarig; Dat verweerder verder de mogelijkheid had om verzoekster aan een medisch onderzoek te onderwerpen, doch ten onrechte heeft nagelaten om dit te doen, terwijl een medisch onderzoek het standpunt van de behandelende artsen, zou hebben bevestigd; Dat verzoekster in de aanvraag nochtans aangaf bereid te zijn om indien mogelijk andere documenten bij te brengen en/of verdere informatie te verschaffen; Dat gezien de medische attesten van de behandelende artsen van verzoekster enerzijds en anderzijds het advies van de ambtenaargeneesheer op cruciale punten van elkaar verschillen (o.a. met betrekking tot de vraag of verzoekster al dan niet kan reizen en met betrekking tot de ernst van de aandoening - hetgeen belangrijk is om een inschatting te kunnen maken over het al dan niet aanwezig zijn van een adequate behandeling in het land van herkomst) tot tegenstrijdige conclusies komen, was het noodzakelijk om verzoekster minstens aan een medisch onderzoek te onderwerpen; Dat door dit niet te doen, doch zich te beperken tot een verwijzing naar het voorbarige en foutieve advies van de ambtenaargeneesheer, heeft verweerder op kennelijk onredelijke wijze besloten om de aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond te verklaren; Dat de beslissing van verweerder bovendien in strijd is met de gegevens welke voorliggen inzake de werkelijke beschikbaarheid/toegankelijkheid van behandeling in het land van herkomst; Dat de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid dan ook bij het nemen van diens beslissing niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, deze niet correct heeft beoordeeld en derhalve een onredelijke beslissing heeft getroffen; Dat de bestreden beslissingen dan ook niet of althans onvoldoende met redenen zijn omkleed en niet in alle redelijkheid werd genomen.”

3.2. Verwerende partij repliceert als volgt in haar nota met opmerkingen:

“De verwerende partij stelt vast dat verzoekers in een eerste ‘middel’ aangeven het niet eens te zijn met de bestreden beslissing en stellen dat verzoekster naar hun mening wel lijdt aan een ernstige aandoening conform art. 9ter van de Wet dd. 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Zij verduidelijken echter niet welke rechtsregel zij daarbij geschonden achten, vaststelling die op zich volstaat om het middel onontvankelijk te achten. Immers, de Raad van State heeft er reeds herhaaldelijk op gewezen dat het wettelijk of reglementair voorschrift luidens hetwelk het beroep bij een administratief rechtscollege gemotiveerd moet zijn, van substantiële aard is (zie o.m. R.v.St., nr. 3199, 4.3.1954, Belgische Staat/Hos ; R.v.St., nr. 8323, 6.1.1961, Belgische Staat/ Javaux ; H. LENAERTS Administratieve rechtscolleges, Adm.Le.. nr. 91, p. 48 ; Les Nouvelles : Le Conseil d’Etat, nr. 1763, p. 605). De niet-naleving van deze vereiste heeft de onontvankelijkheid van het beroep tot gevolg (R.v.St., nr. 4934, 7.2.56, Kosinsky; R.v.St., nr. 7521, 6.1.1960, Verboomen). Deze niet-ontvankelijkheid moet het rechtscollege desnoods ambtshalve vaststellen, daar de ontvankelijkheid van een beroep bij een rechtscollege de openbare orde aanbelangt. De rechter zou zijn bevoegdheid te buiten gaan mocht hij een niet regelmatig aangebracht beroep ten gronde behandelen. In casu merkt verweerder op dat betreffende verzoekers’ middel voor ogen dient gehouden te worden dat onontvankelijk is, het onderdeel (en a fortiori het middel) dat met het oog op een vernietiging van een beslissing, geen duidelijke omschrijving geeft van de rechtsregel die geschonden wordt geacht. (cf. R.v.St. nr. 50.142, 9.11.1994, RACE. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 48.643, 20.7.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 43.137, 2.6.1993, RACE. 1993, z.p.). Verzoekers blijven aldus in gebreke om een voldoende duidelijk en nauwkeurig omschreven middel naar voor te brengen, wat nochtans een voorwaarde is opdat er zou kunnen worden gesproken van een (ontvankelijk) middel. Het is dan ook slechts ten overvloede dat de verwerende partij laat gelden dat verzoekers’ beschouwingen allerminst kunnen worden aangenomen. De overwegingen van de bestreden beslissing laten verzoekers voldoende toe om te achterhalen om welke redenen hun aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van art. 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond werd verklaard. De verwerende partij wijst op de vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die bepaalt:

“Het behoort niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zijn beoordeling van de ontvankelijkheid van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de ontvankelijkheid van de aanvraag tot machtiging tot

voorlopig verblijf is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en ofzij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen (R.v.St. nr. 101.624 dd. 7.12.2001).” (R.v.V. nr. 1613 dd. 11.9.2007; R.v.V. nr. 3437 dd. 7.11.2007; R.v.V. nr. 3488 dd. 9.11.2007) De motieven van de bestreden beslissing — die hier als herhaald kunnen worden beschouwd - volstaan opdat zou komen vast te staan dat de gemachtigde geenszins op kennelijk onredelijke wijze tot het besluit is gekomen dat verzoekers hun aanvraag ongegrond is. Volgens verzoekers blijkt uit de overwegingen van de bestreden beslissing dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie niet in alle objectiviteit alle concrete en individuele elementen van verzoekers dossier zou hebben onderzocht. De verwerende partij merkt op dat uit het administratief dossier blijkt dat de arts-attaché een zeer uitvoerig en zeer degelijk onderzoek heeft gevoerd op basis van de door verzoekers aangereikte stukken. Desalniettemin stelde de arts-attaché dat diende te worden besloten dat er vanuit medisch standpunt geen bezwaar is tegen een terugkeer naar het herkomstland. Uit het advies van de arts-attaché blijkt duidelijk dat rekening werd gehouden met alle medische verslagen die verzoekers hebben voorgelegd. Verzoekers ontkennen dit ook niet in hun verzoekschrift. Verzoekers menen enkel dat het advies van de arts-attaché niet had mogen worden gevolgd. Verzoekers beschouwingen zijn niet dienstig. Gelet op het feit dat de arts-attaché adviseert dat er geen bezwaar is vanuit medisch oogpunt naar een terugkeer naar Kosovo, is het niet kennelijk onredelijk van gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie om het advies van de arts-attaché te volgen. Terwijl het de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, als annulatierechter, niet toekomt zich in de plaats te stellen van de arts-attaché noch van de gemachtigde bij het nemen van diens advies/beslissing, doch enkel kan nagaan of de beslissing niet kennelijk onredelijk is. In zoverre verzoekers opwerpen dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie verzoekers aan een medisch onderzoek had moeten onderwerpen, laat de verwerende partij gelden dat verzoekers kritiek manifest ongegrond is. De verwerende partij verwijst andermaal naar het deugdelijk advies van de arts-attaché, waaruit duidelijk blijkt dat de door verzoekers naar voor gebrachte medische stukken zeer grondig werden onderzocht, én waaruit duidelijk blijkt dat de toestand in de Russische Federatie zorgvuldig werd nagegaan. Het berust bij de discretionaire bevoegdheid van de arts-attaché om te beslissen verzoekers al dan niet nog aan een bijkomend medisch onderzoek te onderwerpen, doch in casu heeft déze dit kennelijk niet nodig geacht om tot een deugdelijke beslissing te komen. Het loutere feit dat verzoekers zich in hun aanvraag tot verblijfsmachtiging bereid hebben getoond bijkomend medisch onderzoek te ondergaan, impliceert geenszins dat de arts-attaché hierop diende in te gaan. Verzoekers beperken zich desbetreffend ook tot loutere beweringen en tonen op geen enkele wijze aan dat een medisch onderzoek ‘het standpunt van de behandelende artsen zou hebben bevestigd’.

“De bestreden beslissing steunt zich voor deze conclusie op het medisch advies van de ambtenaar-geneesheer die zoals blijkt uit het administratief dossier zich heeft gesteund op het door verzoeker bijgebracht verslag van de specialist. Artikel 9ter, §1, tweede alinea voorziet dat er een advies wordt verschaft door een ambtenaar-geneesheer die zondig de vreemdeling kan onderzoeken en bijkomend advies kan inwinnen van deskundigen. Het is aan de ambtenaar-geneesheer aldus toegestaan om zich voor zijn advies louter te baseren op de neergelegde medische attesten zonder de vreemdeling zelf te onderzoeken indien hij de mening is toegedaan dat hij ook zonder een eigen onderzoek een onderbouwd advies kan geven” (R.v.V. nr. 41 432 van 7 april 2010) Verzoekers slagen er geenszins in aannemelijk te maken dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie tot een ander oordeel zou zijn gekomen, indien bijkomend medisch onderzoek zou zijn uitgevoerd. Het loutere feit dat verzoekers medische attesten hebben voorgelegd, waaruit verzoekers zelf afleiden dat zij voldoen aan de voorwaarden van art. 9ter van de wet en op die grond moeten worden gemachtigd tot verblijf, maakt uiteraard niet dat de aanvraag zonder meer gegrond dient te worden verklaard; zulks zou net een negatie zijn van de vereiste dat door de arts attaché een advies moet worden verstrekt, hetgeen in casu ook gebeurd is. De verwerende partij laat nog gelden dat het uiteraard aan verzoekers zelf toekomt om bij hun aanvraag de nodige zorgvuldigheid aan de dag te leggen. Redelijkerwijs mag van verzoekers verwacht worden dat zij alle relevante informatie waarover zij beschikken bij hun aanvraag tot verblijfsmachtiging, of bij één van de aanvullingen, voorleggen. “Verder komt het aan de aanvrager van een verblijfsmachtiging toe [...] om zelf zorgvuldig te zijn bij het opstellen van zijn aanvraag en het voegen van stukken ter ondersteuning van zijn aanvraag. Er kan van de verwerende partij niet verwacht worden dat zij telkens contact opneemt met de aanvrager van een verblijfsmachtiging om hem te “interpelleren” [...].” (R.v.V. nr. 51 313 van 18november2010) Op grond van de medische attesten die werden voorgelegd door verzoekers heeft de arts attaché na grondig onderzoek besloten dat er geen bezwaar is vanuit medisch standpunt tegen een terugkeer naar het herkomstland. Gelet op voormeld advies, is het niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie om de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet

ongegrond te verklaren. Verzoekers benadrukken weliswaar dat de aandoeningen ernstig zijn — hetgeen door de verwerende partij ook niet wordt betwist!- doch zij tonen op geen enkele wijze aan dat hun aandoeningen een reëel risico inhouden voor hun leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling nu er geen behandeling zou zijn (quod non!) in het land van herkomst. Door de arts-attaché en door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie werd grondig onderzoek gevoerd naar respectievelijk de beschikbaarheid én de toegankelijkheid van de vereiste behandeling en opvolging. Het louter feit dat verzoekers een andere mening zijn toegedaan dan de arts-attaché en de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie volstaat niet om tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing te leiden. Verzoekers beschouwingen falen in rechte en kunnen niet worden aangenomen. Verzoekers voeren nog aan dat niet zou zijn ingegaan op de toegankelijkheid van de zorgen in het thuisland, maar dienaangaande laat de verwerende partij gelden dat verzoekers de bal ontegensprekelijk mis slaan. Uit de overwegingen van de gemachtigde van blijkt immers dat uitdrukkelijk onderzoek werd gevoerd naar de financiële toegankelijkheid van de noodzakelijke behandeling in de Russische Federatie. De verwerende partij merkt op dat verzoekers zich beperken tot de ongestaafde bewering dat zij de medische kosten in de Russische Federatie niet zullen kunnen betalen. Dergelijke vage beschouwingen kunnen niet volstaan om de gedegen motivering van de gemachtigde te ontcrachten. Verzoekers gaan overigens op geen enkel ogenblik nader in op de motieven dat zij ook nog familie hebben in het herkomstland. Louter beweren dat zij de zorgen in de Russische Federatie niet kunnen betalen kan dan ook allerm minst volstaan om de deugdelijke motivering van de beslissing te weerleggen. Door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie werd geheel terecht, na grondig onderzoek van de daadwerkelijke situatie, beslist om verzoekers aanvraag ongegrond te verklaren. Verzoekers, die zich beperken tot algemene en ongestaafde beweringen, kunnen niet dienstig anders voorhouden. Het middel kan niet worden aangenomen. Het is onontvankelijk, minstens ongegrond.”

3.3. Uit verzoekers' betoog waarin zij opwerpen dat de bestreden beslissing gebaseerd is op onjuiste feitelijke gegevens, dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij zijn toezicht kan nagaan of de gemachtigde van de staatssecretaris bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of hij die correct heeft beoordeeld en of hij op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen, kan ontegensprekelijk afgeleid worden dat verzoekers in een eerste middel de schending van de materiële motiveringsplicht beogen op te werpen. De omschrijving van een geschonden beginsel van behoorlijk bestuur samen met de uitleg op welke wijze dit geschonden werd, vormt wel degelijk een middel. De exceptie van onontvankelijkheid van het middel, opgeworpen door de verwerende partij omdat er geen duidelijke omschrijving gegeven wordt van de rechtsregel die geschonden wordt geacht, wordt derhalve verworpen.

3.4. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.5. De bestreden beslissing werd getroffen op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, “*ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de Vreemdelingenwet*”, dat als volgt luidde:

“De in België verblijvende vreemdeling die beschikt over een identiteitsdocument en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De vreemdeling dient alle nuttige inlichtingen aangaande zijn ziekte over te maken. De beoordeling van het bovenvermeld risico en van de mogelijkheden van behandeling in het land van oorsprong of het land waar hij verblijft, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer die daaromtrent een advies verschaft. Hij kan zonodig de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.”

3.6. De memorie van toelichting bij artikel 9ter van de Vreemdelingenwet bepaalde het volgende: “(...) Het onderzoek van de vraag of er een gepaste en voldoende toegankelijke behandeling bestaat in het land van oorsprong of verblijf gebeurt geval per geval, rekening houdend met de individuele situatie van

de aanvrager, en wordt geëvalueerd binnen de limieten van de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (...)" (Gedr.St., Kamer, 2005-06, nr. 2478/001, 36).

3.7. De bestreden beslissing verwijst naar het advies van de arts-adviseur van 29 december 2011 dat zich bevindt in het administratief dossier en waarvan verzoekers een kopie toevoegen aan hun verzoekschrift. Hieruit blijkt dat de arts-adviseur bijkomende medische getuigschriften heeft opgevraagd aan verzoekers bij schrijven van 19 april 2011 teneinde een actueel medisch beeld van de aandoeningen van verzoekster te krijgen. De arts-adviseur maakt een evaluatie van de door verzoekers overgemaakte getuigschriften, verslagen en voorschriften. Zij weerhoudt op een gemotiveerde wijze één aandoening van verzoekster met een actueel risico in de zin van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, namelijk posttraumatische stressstoornis (PTSS). Vervolgens gaat de arts-adviseur na wat de behandelings- en opvolgingsmogelijkheden zijn van deze aandoening in Rusland/Tsjetsjenië. Zij maakt gebruik van verschillende bronnen die zij opsomt in haar advies en die toegevoegd werden aan het administratief dossier. De arts-adviseur komt na consultatie van deze bronnen tot de conclusie dat verdere medicamenteuze behandeling van verzoeksters aandoening evenals opvolging en behandeling door een huisarts en een psychiater mogelijk zijn in Rusland/Tsjetsjenië. Zij stelt vervolgens *"De betrokkene kan reizen: uit de ter staving van de aanvraag voorgelegde medische getuigschriften blijkt niet dat er bij betrokkene sprake is van een actuele strikte medische contra-indicatie om te reizen."* Vervolgens concludeert de arts-adviseur globaal: *"Vanuit medisch standpunt kunnen we dan ook besluiten dat deze posttraumatische stress-stoornis bij de betrokkene, hoewel dit kan beschouwd worden als een medische problematiek die een reëel risico kan inhouden voor haar leven of fysieke integriteit indien dit niet adequaat behandeld en opgevolgd wordt, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien behandeling en opvolging beschikbaar is in Rusland (Federatie van)/Tsjetsjenië. Derhalve is er vanuit medisch standpunt dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland, Rusland (Federatie van)/Tsjetsjenië."* De arts-adviseur voegt eraan toe: *"Er dient te worden opgemerkt dat in dit medisch advies enkel rekening gehouden werd met de beschikbaarheid van medische behandeling in medisch-technische zin. Een verdere evaluatie van de toegankelijkheid van de zorgen is eveneens aangewezen om de continuïteit in de medische zorgen te garanderen, doch valt buiten de context van dit medisch advies. (...)"* Vervolgens wordt in de bestreden beslissing, verwijzend naar informatie die zich bevindt in het administratief dossier en op grond van de individuele situatie van verzoekster, gemotiveerd dat de benodigde medische zorgen toegankelijk zijn in Rusland en wordt finaal geconcludeerd:

"Derhalve

1) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM)."

3.8. Verzoekers bekritisieren op een algemene wijze in hun verzoekschrift de werkwijze van de *"ambtenaar-geneesheer"*, en bestempelen dit advies als *"voorbarig"* en *"foutief"* maar met dit algemeen betoog kunnen zij het advies van de arts-adviseur van 29 december 2011 waarop de bestreden beslissing steunt, niet onderuit halen. Verzoekers brengen niets concreets in tegen het feit dat de arts-adviseur op een gemotiveerde wijze slechts één aandoening van verzoekster met een actueel risico in de zin van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet weerhoudt, namelijk een posttraumatische stressstoornis (PTSS). Zij brengen evenmin iets concreets in tegen de gemotiveerde conclusie van de arts-adviseur dat verdere medicamenteuze behandeling van verzoeksters aandoening evenals behandeling door een huisarts en een psychiater mogelijk zijn in Rusland/Tsjetsjenië.

3.9. Verzoekers poneren dat verzoekster *"heden onmogelijk kan reizen"* maar met dit bloot betoog zonder dat aangetoond wordt op welk medisch getuigschrift dit steunt, kunnen zij de bestreden beslissing niet onderuit halen waar deze, steunend op het advies van de arts-adviseur van 29 december 2011 waarin gesteld werd, *"De betrokkene kan reizen: uit de ter staving van de aanvraag voorgelegde medische getuigschriften blijkt niet dat er bij betrokkene sprake is van een actuele strikte medische contra-indicatie om te reizen."* concludeert dat *"Betrokkene kan reizen"*.

3.10. Waar verzoekers betogen dat uit de voorgelegde medische verslagen blijkt dat de druk en de stress van het regime in Tsjetsjenië uitlokkende factoren kunnen zijn van paniekaanvallen, dient de Raad op te merken dat verzoekers niet aantonen op welk medisch getuigschrift dit betoog steunt. Alleszins houdt dit niet in dat een terugkeer naar het land van herkomst ipso facto paniekaanvallen uitlokt bij verzoekster. Het houdt evenmin in dat ondanks behandelingen- en opvolgingsmogelijkheden voor PTSS in Rusland/Tsjetsjenië, wat verzoekers niet ontkennen, verzoekster desalniettemin een verblijfsmachtiging op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet moet toegekend worden. Er anders over oordelen zou inhouden dat elke vreemdeling met PTSS waarvan de oorzaak in het land van herkomst ligt, een verblijfsmachtiging om medische redenen zou moeten krijgen, wat geen steun vindt in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

3.11. Verzoekers poneren in hun verzoekschrift dat ondersteuning van familie/vrienden gewenst is, maar brengen niets in tegen de bestreden beslissing waar deze stelt: *“Overigens lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene in Rusland (Federatie van) — het land waar zij tenslotte ruim 33 jaar verbleef — geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben bij wie zij terecht zou kunnen voor (tijdelijke) opvang en hulp bij het bekomen van de nodige zorgen aldaar en! of voor (tijdelijke) financiële hulp.”*

3.12. Verzoekers' betoog dat de *“ambtenaar-geneesheer”* in haar advies van 29 december 2011 met haar opmerking *“Er dient te worden opgemerkt dat in dit medisch advies enkel rekening gehouden werd met de beschikbaarheid van medische behandeling in medisch-technische zin. Een verdere evaluatie van de toegankelijkheid van de zorgen is eveneens aangewezen om de continuïteit in de medische zorgen te garanderen, doch valt buiten de context van dit medisch advies. (...)”*, ernstige twijfels uit over de daadwerkelijke toegankelijkheid en continuïteit van de medische zorgen in Tsjetsjenië, mist feitelijke grondslag. Hiermee geeft de arts-adviseur niet meer aan dan dat het aangewezen is het aspect van de toegankelijkheid van de medische zorgen te evalueren maar dat dit niet door haar werd nagegaan aangezien het buiten de context van haar medisch advies valt. Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat het aspect van toegankelijkheid van de benodigde medische zorgen door de gemachtigde van de staatssecretaris werd nagegaan.

3.13. Waar verzoekers in hun verzoekschrift citeren uit *“een verslag waarnaar verweerder verwijst om te besluiten dat behandeling beschikbaar en toegankelijk zou zijn in Tsjetsjenië”* en uit de geciteerde passage afleiden dat er in de praktijk onvoldoende fondsen beschikbaar zijn om gratis medische zorgen te verwezenlijken, dient de Raad op te merken dat verzoekers met dit citaat dat betrekking heeft op de financiering van de Russische gezondheidssector in het algemeen, de precieze vaststelling in de bestreden beslissing m.b.t. verzoeksters specifieke aandoening, namelijk *“de staat voorziet toch gratis medicijnen voor mensen die lijden aan welbepaalde aandoeningen, waaronder die waaraan betrokkene lijdt”* niet onderuit kunnen halen evenmin als volgende vaststellingen: *“Betrokkene legt geen enkel bewijs voor van een arbeidsgeneesheer dat zij arbeidsongeschikt zou zijn. We kunnen er dus vanuit gaan dat betrokkene zelf zou kunnen instaan voor de overige kosten die gepaard gaan met de noodzakelijke hulp. Gezien deze beslissing ook geldt voor de echtgenoot kan worden verondersteld dat hij ook een steentje bijdraagt in de financiële situatie van het gezin, bij terugkeer naar het land van herkomst. In het dossier bevindt zich namelijk geen enkele aanwijzing dat deze echtgenoot arbeidsongeschikt is en bovendien kan er van worden uitgegaan dat iemand met de leeftijd van 39 jaar nog toegang heeft tot de arbeidsmarkt in het land van herkomst. Overigens lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene in Rusland (Federatie van) — het land waar zij tenslotte ruim 33 jaar verbleef — geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben bij wie zij terecht zou kunnen voor (tijdelijke) opvang en hulp bij het bekomen van de nodige zorgen aldaar en! of voor (tijdelijke) financiële hulp.”*

Het door verzoekers aangehaalde beginsel van de materiële motiveringsplicht houdt niet in dat de verwerende partij de plicht heeft om in een beslissing die getroffen wordt voor een aanvraag om verblijfsmachtiging om medische redenen die ingediend werd voor een specifieke aandoening van een individu met een specifieke individuele situatie, rekening dient te houden met en te motiveren aangaande passages in rapporten die betrekking hebben op de Russische gezondheidssector in het algemeen.

3.14. Verzoekster verwijst naar haar persoonlijke situatie en poneert dat het onvermijdelijk is dat de medische zorgen niet toegankelijk zullen zijn voor haar in haar land van herkomst, maar met dit bloot betoog kan ze de bestreden beslissing niet onderuit halen waar deze stelt: *“Betrokkene legt geen enkel bewijs voor van een arbeidsgeneesheer dat zij arbeidsongeschikt zou zijn. We kunnen er dus vanuit gaan dat betrokkene zelf zou kunnen instaan voor de overige kosten die gepaard gaan met de noodzakelijke hulp. Gezien deze beslissing ook geldt voor de echtgenoot kan worden verondersteld dat hij ook een steentje bijdraagt in de financiële situatie van het gezin, bij terugkeer naar het land van*

herkomst. In het dossier bevindt zich namelijk geen enkele aanwijzing dat deze echtgenoot arbeidsongeschikt is en bovendien kan er van worden uitgegaan dat iemand met de leeftijd van 39 jaar nog toegang heeft tot de arbeidsmarkt in het land van herkomst. Overigens lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene in Rusland (Federatie van) — het land waar zij tenslotte ruim 33 jaar verbleef — geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben bij wie zij terecht zou kunnen voor (tijdelijke) opvang en hulp bij het bekomen van de nodige zorgen aldaar en! of voor (tijdelijke) financiële hulp.”

3.15. Het gegeven dat de behandeling van verzoeksters aandoening in haar land van herkomst mogelijk niet van hetzelfde kwalitatief niveau zal zijn als in België en dat zij aldaar net als andere inwoners mogelijk zal worden geconfronteerd met een mindere toegankelijkheid van de medische zorgen, kan op zich geen schending van artikel 3 EVRM met zich meebrengen. In dit verband kan nog verwezen worden naar het in de nota met opmerkingen aangehaalde arrest van het EHRM van 27 mei 2008, Grote Kamer in de zaak N. t. Verenigd Koninkrijk, waarin gesteld werd: “*La décision d'expulser un étranger atteint d'une maladie physique ou mentale grave vers un pays où les moyens de traiter cette maladie sont inférieurs à ceux disponibles dans l'Etat contractant est susceptible de soulever une question sous l'angle de l'article 3, mais seulement dans des cas très exceptionnels, lorsque les considérations humanitaires militant contre l'expulsion sont impérieuses*” en “*l'article 3 ne fait pas obligation à l'Etat contractant de pallier lesdites disparités en fournissant des soins de santé gratuits et illimités à tous les étrangers dépourvus du droit de demeurer sur son territoire. Conclure le contraire ferait peser une charge trop lourde sur les Etats contractants.*” (§§ 42 en 43 van het arrest; vrije vertaling uit de nota met opmerkingen: “*Vreemdelingen, die het voorwerp uitmaken van een verwijderingsmaatregel kunnen in principe geen verblijf in die lidstaat opeisen om te kunnen blijven genieten van de medische, sociale of andere vormen van bijstand en diensten aangeboden door de lidstaat. Het feit dat verzoeker's levensverwachting op significante wijze wordt ingekort is op zich onvoldoende om te besluiten tot een schending van art. 3 EVRM. De beslissing tot verwijdering van een vreemdeling, die lijdt aan een serieuze mentale of psychische ziekte, naar een land waar de faciliteiten voor behandeling van die ziekte minderwaardig zijn in vergelijking met deze van de verwijderende lidstaat, kan slechts in zeer uitzonderlijke omstandigheden een schending van art. 3 EVRM uitmaken, met name wanneer de menswaardige motieven tegen een verwijdering dermate ernstig/dwingend zijn.*” en “*art. 3 EVRM impliceert niet dat een lidstaat de plicht heeft om deze ongelijkheden te nivelleren door de verstrekking van gratis en onbepaalde gezondheidszorg aan alle vreemdelingen zonder verblijfsrecht. Er anders over oordelen zou een te zware last op de schouders van de lidstaten leggen.*”).

Het EHRM oordeelde in het voormeld arrest van 27 mei 2008 tevens dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand van een vreemdeling beïnvloedt in beginsel niet volstaat om een schending van artikel 3 van het EVRM op te leveren. Enkel dus “*in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn*”, kan een schending van artikel 3 van het EVRM aan de orde zijn (EHRM 27 mei 2008, nr. 26.565/05, N./Verenigd Koninkrijk, bevestigd in de zaak EHRM, 20 december 2011, nr. 10486/10, Y.-E.M. t. België). Verzoekster toont niet in concreto aan dat zij zich in een dergelijk uitzonderlijk geval bevindt.

3.16. Volgens verzoekers heeft de verwerende partij ten onrechte nagelaten verzoekster aan een medisch onderzoek te onderwerpen en ze zijn van oordeel dat “*de medische attesten van de behandelende artsen van verzoekster enerzijds en anderzijds het advies van de ambtenaar-geneesheer op cruciale punten van elkaar verschillen (o.a. met betrekking tot de vraag of verzoekster al dan niet kan reizen en met betrekking tot de ernst van de aandoening).*” Te dezen herhaalt de Raad dat verzoekers niet aantonen welk door hen overgemaakt medisch getuigschrift uitdrukkelijk poneert dat verzoekster niet kan reizen. Bovendien kan de verwerende partij niet verweten worden in de bestreden beslissing te stellen dat verzoekster kan reizen, wanneer ze op dit vlak steunt op het advies van de arts-adviseur die daaromtrent gesteld had, “*De betrokkene kan reizen: uit de ter staving van de aanvraag voorgelegde medische getuigschriften blijkt niet dat er bij betrokkene sprake is van een actuele strikte medische contra-indicatie om te reizen.*” Verzoekers kunnen dit enkel onderuit halen door het aanbrenge van een medisch getuigschrift waarin een dergelijke “*actuele strikte medische contra-indicatie om te reizen*” is opgenomen maar falen hierin. Het betoog van verzoekers dat een medisch onderzoek zich opdrong, klemt verder des te meer omdat de arts-adviseur het initiatief had genomen om bijkomende medische getuigschriften op te vragen bij verzoekers teneinde een actueel beeld te krijgen van verzoeksters medische aandoeningen. Tevens betwist zij de door verzoeksters behandelende artsen vastgestelde medische aandoeningen niet en komt zij tot een gemotiveerde wijze tot de conclusie dat slechts één aandoening van verzoekster een actueel risico in de zin van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet inhoudt, waar verzoekers niets tegen inbrengen. Te dezen wijst de Raad er nog op dat artikel 9ter van de Vreemdelingenwet evenmin voorziet in een verplicht medisch onderzoek aangezien hierin gesteld wordt: “*(...) De vreemdeling dient alle nuttige inlichtingen aangaande zijn ziekte over te maken. De*

beoordeling van het bovenvermeld risico en van de mogelijkheden van behandeling in het land van oorsprong of het land waar hij verblijft, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer die daaromtrent een advies verschaft. Hij kan zonodig de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.”

3.17. Waar verzoekers doorheen hun verzoekschrift op algemene wijze aanvoeren dat niet blijkt dat verwerende partij diverse gegevens die beschikbaar zijn in verzoekers' dossier op een zorgvuldige en redelijke manier in acht heeft genomen en de voorgelegde gegevens zelfs incorrect heeft beoordeeld en derhalve haar beslissing steunt op onjuiste feitelijke gegevens, dient de Raad op te merken dat dergelijk algemeen betoog geen schending aantoonst van de materiële motiveringsplicht. Dezelfde vaststelling geldt voor verzoekers' overtuiging dat de afwijzing van de aanvraag om verblijfsmachtiging op zich inhoudt dat dat verwerende partij niet in alle objectiviteit alle concrete en individuele elementen die werden aangehaald *“in het verzoekschrift”* voldoende en op redelijke wijze in acht heeft genomen. Verzoekers' niet gestaafd noch geconcretiseerd aposteriori-betoog dat *“de behandeling van verzoekster momenteel hervat is, na haar bevalling, en dat er tevens nog medische opvolging en bijkomend onderzoek gepland is”* kan de bestreden beslissing niet onderuit halen.

Het eerste middel is ongegrond.

3.18. In een tweede middel werpen verzoekers de schending op van het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 3 EVRM.

Verzoekers betogen als volgt:

“Dat de bestreden beslissing impliceert dat verzoekers dienen terug te keren naar Tsjetsjenië, waar verzoekster niet zal kunnen genieten van de vereiste medische behandeling; Dat uit de voorgelegde medische verslagen van de behandelende artsen van verzoekster inderdaad blijkt dat verzoekster niet in staat is om te reizen en dat een adequate medische behandeling in haar herkomstland niet aanwezig is, waardoor een terugkeer onmogelijk is; Dat een plotse onderbreking van de huidige medische behandeling, waarin overigens nog bijkomende medische onderzoeken gepland zijn, en een gedwongen terugkeer van verzoekster naar haar land van herkomst, niet aangewezen is; Dat er bij een gedwongen repatriëring derhalve allesbehalve een garantie is dat verzoekster een gelijkwaardige medische behandeling zou krijgen als in België; Dat de nodige behandeling inderdaad in België gegarandeerd kan worden, doch niet in Tsjetsjenië; Dat bovendien uit de verklaring van de behandelende artsen blijkt dat een gedwongen terugkeer van verzoekster naar haar land van herkomst, de gezondheidssituatie van verzoekster enkel nog zou verergeren. Dat een repatriëring de fysische integriteit van verzoekster dan ook zwaar zou aantasten; Dat tenslotte ook de echtgenoot van verzoekster, evenals haar kinderen in België, verblijven, wiens aanwezigheid onontbeerlijk is, terwijl verzoeker haar land ontvlucht hebben uit vrees voor vervolging en de oorzaak van haar ziekte gelegen is het land van herkomst; Dat verzoekster, gelet op de medische verslagen van haar behandelende artsen, voldoende aantoonst dat er ernstige en zwaarwichtige gronden zijn om aan te nemen dat verzoekster een reëel risico loopt in Tsjetsjenië te worden blootgesteld aan een mensonterende behandeling; Dat de bestreden beslissing dan ook artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens schendt; Dat het evenwel volgens rechtspraak van het Europees Hof van de Rechten van de Mens niet mogelijk is verzoekster gedwongen te laten terugkeren naar een land, waar er een risico voor haar leven bestaat; (EHRM, 15 novembre 1996, Chahal vs. U.K., TVR, 1997, 283);”

3.19. Verwerende partij repliceert als volgt in haar nota met opmerkingen:

“In een tweede middel voeren verzoekers de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel en artikel 3 EVRM. Verzoekers herhalen de beschouwingen die zij reeds in hun eerste middel hebben aangevoerd. Zij stellen ongestaafd dat verzoekster geen afdoende behandeling kan krijgen in het land van herkomst, en dat zij niet kan reizen. Andermaal verwijst zij naar de verslagen van de behandelende artsen. De verwerende partij verwijst naar de repliek op het eerste middel, die alhier als hernomen kan worden beschouwd. De ambtenaar-geneesheer en de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie hebben na deugdelijk en grondig onderzoek beslist dat een behandeling voor verzoekster beschikbaar en toegankelijk is in het land van herkomst. Verzoekers' beschouwingen kunnen daaraan geen afbreuk doen. Het enkele feit dat zij een andere mening zijn toegedaan, maakt uiteraard niet dat de bestreden beslissing onzorgvuldig is. Verzoekers werpen voorts de schending op van artikel 3 EVRM. De kritiek van verzoekers komt er in wezen op neer dat art. 3 EVRM zou zijn geschonden doordat hun aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van art.

9ter Vreemdelingenwet werd afgewezen als ongegrond. Uit de vreemdelingenwet zelf en uit de parlementaire voorbereiding blijkt dat de begrippen uit artikel 9ter Vreemdelingenwet moeten worden verbonden met het begrippenkader van het EVRM en de interpretaties hiervan door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Zo blijkt uit de artikelsgewijze bespreking in de Memorie van Toelichting van artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (ter invoering van nieuw art. 9ter in de Vreemdelingenwet) dat: "Het onderzoek van de vraag of er een gepaste en voldoende toegankelijke behandeling bestaat in het land van oorsprong of verblijf gebeurt geval per geval rekening houdend met de individuele situatie van de aanvrager en wordt geëvalueerd binnen de limieten van de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens." (Pan. St., Kamer, 2005-2006, DOC 51-2478/001, p. 35) Dienaangaande Wij St de verwerende partij op het belang van de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, waarbij zij duidelijk de principes vaststelde die zij aanwendt met betrekking tot ernstig zieke vreemdelingen. In de zaak N. vs. het Verenigd Koninkrijk van 27 mei 2008, Grote Kamer, nr. 265.855, hanteert het Hof een aantal principes met betrekking tot ernstig zieke vreemdelingen. In dit principearrest geeft het Hof een overzicht van zijn jarenlange consistente rechtspraak sinds het arrest D. vs. The United Kingdom (EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96) waarbij het vervolgens duidelijk de principes vaststelt die het aanwendt met betrekking tot ernstig zieke vreemdelingen. De strenge principes die het Hof sinds voornoemd arrest D. vs. The United Kingdom in medische zaken hanteert, werden bij gevolg in 2008 bevestigd door de Grote Kamer van het EHRM. Het Hof benadrukte dat er slechts sprake kan zijn van een schending van artikel 3 van het EVRM in het zeer uitzonderlijk geval ('a very exceptional case'), wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn (EHRM 27 mei 2008, grote Kamer, N. vs Verenigd Koninkrijk, § 42). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde dat artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens niet het recht waarborgt om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst: de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van de betrokkene beïnvloedt, volstaat niet om een schending van die bepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn (EHRM. Grote Kamer. 27 mei 2008. N. t. Verenigd Koninkrijk. § 42). De Grote Kamer handhaafde dan ook de hoge drempel, die door D. vs. The United Kingdom werd gesteld. Het EVRM is volgens het Hof immers essentieel gericht op de bescherming van burgerlijke en politieke rechten. Volgens het T-lof kan artikel 3 van het EVRM niet beschouwd worden als een verplichting voor de verdragspartijen om de ongelijkheden tussen landen op vlak van medische voorzieningen te overbruggen door het voorzien van gratis en onbepaalde gezondheidszorg aan illegale vreemdelingen. Het Hof heeft bijgevolg een zeer bewuste keuze gemaakt om in Grote Kamer de hoge drempel zoals gehanteerd sinds voornoemd arrest D. vs. The United Kingdom te behouden. In D. vs. The United Kingdom motiveerde het Hof dat er slechts sprake is van een schending van art. 3 EVRM in zeer uitzonderlijke omstandigheden: "only in a very exceptional case, where the humanitarian grounds against the removal are compelling. In the D. case the very exceptional circumstances were that the applicant was critically ill and appeared to be close to death, could not be guaranteed any nursing or medical care in his country of origin and had no family there willing or able to care for him or provide him with even a basic level of food, shelter or social support." Vrije vertaling: "slechts in zeer uitzonderlijke omstandigheden, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn. In de zaak D. bestonden deze uitzonderlijke omstandigheden uit het feit dat de verzoekende partij kritiek ziek was, in de mate dat zijn levenseinde nabij was, terwijl in zijn land van herkomst geen enkele vorm van verpleging of medische zorg kon worden verzekerd en hij aldaar niet over familieleden beschikte die zorg konden bieden of die hem uit de nood konden helpen door het aanbieden van enig voedsel, onderdak of sociale ondersteuning." Door zelf een overzicht van zijn rechtspraak te geven van 1997 tot aan dit arrest en door zelf de principes op te sommen die hieruit moeten worden afgeleid, laat het Hof er geen twijfel meer over bestaan hoe uitzonderlijk de situatie van een ernstig zieke moet zijn alvorens zijn uitzetting in strijd zou zijn met artikel 3 van het EVRM. Illustratief hiervoor is dat sinds D. vs. The United Kingdom geen enkele schending van artikel 3 van het EVRM meer werd aanvaard door het Hof inzake de uitzetting van ernstig zieken. Gelet op het hierboven beschreven belang dat onze wetgever heeft willen toekennen aan het EVRM en de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens bij de vraag of een verblijfsrecht om ernstige medische redenen moet worden toegekend, is deze hoge drempel dan ook bepalend bij de toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, wat ook herhaald bevestigd werd door de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (zie onder meer arresten R.v.V. 74.125 (27.01.2012), 73.999 (27.01.2012), 73.890 (24.01.2012), 73.906 (25.01.2012)). In casu geven verzoekers niet aan wat de uitzonderlijke humanitaire omstandigheden zijn die pleiten tegen de bestreden beslissing, niet in het minst nu verzoekers ter zake vaag blijven en geen

concrete gegevens naar voor brengen of bewijskrachtige stukken voorleggen. Door in het verzoekschrift enkel te verwijzen naar artikel 3 EVRM en te stellen dat verzoekster gelet op de medische verslagen van haar behandelende artsen, voldoende aantoont dat er ernstige en zwaarwichtige gronden zijn om aan te nemen dat zij een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan een mensonterende behandeling” maakt de verzoekende partij een schending van artikel 3 van het EVRM niet aannemelijk. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie zich heeft gebaseerd op het verslag van de artsattaché en dat deze laatste rekening heeft gehouden met alle door verzoekende partij bijgebrachte medische verslagen. De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie oordeelde dat er aan de verzoekende partij geen verblijfsmachtiging op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet kon worden toegestaan. Het loutere feit dat de verzoekende partij het niet eens is met de bestreden beslissing maakt geen grond tot vernietiging uit. De bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht, bestaat er in om na te gaan of de overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen. Het komt aldus niet aan de Raad toe om een opportuiniteitsonderzoek te doen over de door de verzoekende partij aangebrachte medische attesten. De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie heeft zich bij het nemen van de bestreden beslissing gebaseerd op het verslag van de arts-attaché die zoals hiervoor reeds werd uiteengezet rekening heeft gehouden met alle door verzoekers bij gebrachte stukken. Verzoekers tonen met hun uiteenzetting in het verzoekschrift niet aan dat het kennelijk onredelijk was van de verwerende partij om zich bij het nemen van de bestreden beslissing te baseren op het verslag van de arts-attaché die daarenboven rekening hield met alle door de verzoekende partij bij gebrachte stukken. Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond. De verwerende partij merkt op dat de gemachtigde geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond is verklaard. De gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid handelde daarbij grondig onderzoek van de elementen die verzoekers concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel inclusief. Verzoekers kunnen niet dienstig anders voorhouden. Het tweede middel kan niet worden aangenomen.”

3.20. Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

3.21. Verzoekers kunnen met hun bloot betoog dat verzoekster niet zal kunnen genieten van de vereiste medische behandeling bij haar terugkeer naar Tsjetsjenië de bestreden beslissing niet onderuit halen waar deze tot de conclusie komt dat de benodigde medische zorgen voor verzoeksters aandoening beschikbaar zijn in haar land van herkomst, hierbij steunend op het advies van de arts-adviseur van 29 december 2011 die op een gemotiveerde wijze stelde dat verdere medicamenteuze behandeling van verzoeksters aandoening evenals behandeling door een huisarts en een psychiater mogelijk zijn in Rusland/Tsjetsjenië.

3.22. Waar verzoekers opnieuw poneren dat verzoekster niet in staat is om te reizen, volstaat het te verwijzen naar de bespreking van het eerste middel. Verzoekers poneren dat een plotse onderbreking van de huidige medische behandeling “niet aangewezen is”, maar laten na te concretiseren op welk medisch getuigschrift dit betoog steunt. Verzoekers tonen op geen enkele wijze aan dat, zo er al sprake zou zijn van een tijdelijke onderbreking van de medische behandeling in geval van terugkeer naar het land van herkomst, dit dan een schending vormt van artikel 3 EVRM. Verder blijkt uit niets dat verwerende partij een gedwongen terugkeer voorbereidt, minstens tonen verzoekers dit niet aan.

3.23. Waar verzoekers betogen dat zij niet de garantie hebben dat zij een gelijkwaardige medische behandeling zullen krijgen als in België en op algemene wijze betogen dat de bestreden beslissing een inbreuk vormt op artikel 3 EVRM, kan verwezen worden naar het gestelde in punt 3.15.

3.24. Waar verzoekers poneren “Dat bovendien uit de verklaring van de behandelende artsen blijkt dat een gedwongen terugkeer van verzoekster naar haar land van herkomst, de gezondheidssituatie van verzoekster enkel nog zou verergeren. Dat een repatriëring de fysische integriteit van verzoekster dan ook zwaar zou aantasten” dient de Raad op te merken dat verzoekers opnieuw nalaten uiteen te zetten op welk medisch getuigschrift voormeld betoog steunt. Voor zover verzoekers bedoelen dat terugkeer naar het land van herkomst dat aan de oorsprong ligt van de PTSS waaraan verzoekster lijdt, nefast is, kan verwezen worden naar de bespreking van het eerste middel. Zoals reeds eerder opgemerkt blijkt uit

niets dat een repatriëring door de verwerende partij wordt voorbereid. Verzoekers tonen op geen enkele wijze aan dat zo er al sprake mocht zijn van een repatriëring dit dat gepaard zal gaan met een aantasting van de fysieke integriteit van verzoekster in strijd met artikel 3 EVRM.

3.25. Waar verwezen wordt naar de aanwezigheid van verzoeksters echtgenoot en kinderen in België wier steun verzoekster nodig heeft, dient de Raad op te merken dat de bestreden beslissing ook geldt voor de voornoemde familieleden in België die blijkens het administratief dossier op illegale wijze in België verblijven. Het zal van verzoekers zelf afhangen of ze gezamenlijk de terugreis naar het land van herkomst zullen aanvatten.

3.26. Waar verzoekers de inhoud van de medische verslagen aangrijpen om te betogen dat artikel 3 EVRM wordt geschonden dient de Raad op te merken dat verzoekers hiermee niet aantonen dat de bestreden beslissing, die steunt op de beoordeling van de arts-adviseur van de overgemaakte medische stukken en op informatie inzake de beschikbaarheid van de benodigde medicatie en zorgen voor verzoeksters aandoening in haar land van herkomst, voormelde verdragsbepaling schendt. Te dezen wordt wederom verwezen naar de bespreking van het eerste middel.

Het tweede middel is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven juni tweeduizend en twaalf door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA